

[Justitsministeren]

bestemmelser, men jeg har bare villet sige det for en ordens skyld.

Den næste bestemmelse, der er udformet, er en bestemmelse – det erkendes – som et flertal i strafferetsplejeudvalget tager afstand fra, men jeg vil alligevel gerne nævne den her, fordi den indgår i mine overvejelser. Det drejer sig om at udvide retshåndhævelsesarresten, som vi i forvejen har i retsplejeloven, når der kan være tale om fængsel i 6 år eller mere. Det er en udvidelse, der går på en overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, eller under skærpene omstændigheder af § 244, stk. 4, hvor hensyn til retshåndhævelsen efter oplysninger om forholdets grovhed eller de omstændigheder, hvorunder det er begået, skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Der sker en ændring i forhold til de nuværende regler. Selv om der kan blive tale om en mindre straf end den, man nævner i retshåndhævelsesbestemmelsen i dag, i § 762, stk. 2, bliver der adgang til at varetægtsfængsle i disse tilfælde.

Man kan med rette spørge, hvorfor det interesserer mig. Det gør det af følgende grund: efter bestemmelserne om uskadelliggørelsesarrest vil man, når man har en af disse konfrontationssituationer – som det, der skete nytårsnat og ved de andre lejligheder – have en adgang til at fængsle; men jeg har stillet mig selv spørgsmålet: er det tilstrækkeligt?

Lad mig nævne en konkret situation, som ikke opfyldes af uskadelliggørelsesarresten. En taxachauffør bliver slået ned og kommer på hospitalet. En forbipasserende, fuldstændig sagesløs kommer i samme situation. En person går hen og slår ham ned med de kraftigste virkninger for ham, måske sådan, at hans helbred vil være forringet i lang tid. Den pågældende, der har gjort det, kommer for retten, og der er efter de oplysninger, der er fremme, en særligt begrundet mistanke om, at det er ham, der har gjort det. Er det så rigtigt eller forkert, at offeret ligger på hospitalet, men den anden kommer på fri fod med det samme?

Det er situationen omkring det, vi diskuterer med hensyn til udvidelsen af retshåndhævelsesarresten. Jeg har gerne villet give disse oplysninger, for at vi ikke skal gå fejl af hinanden under debatten her.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er klart, at vi lyttede med stor opmærksomhed til ministerens bemærkninger om udvidelse af adgangen til varetægtsfængsling.

Jeg må sige med det samme, at ministerens forklaring på retshåndhævelsesområdet – at man kunne varetægtsfængsle for at sikre håndhævelsen af retten – kan jeg kun opfatte på den måde, at ministeren ønsker adgang til i ganske klare tilfælde, hvor der ikke er tvivl om, hvem der er gerningsmanden, at kunne straffe på forhånd, før en domstol har taget stilling til sagen. Jeg må sige, at jeg forstår godt, at et flertal i strafferetsplejeudvalget har taget afstand. Jeg kan føje til, at jeg personlig forstår ikke, at en minister i en demokratisk regering vil komme med et sådant forslag.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Det er til det samme. Ministeren sagde jo, at man ikke kunne opfatte retshåndhævelsesarresten eller for den sags skyld uskadelliggørelsesarresten som en straf. Men nu er betænkningen jo omdelt, og de af os, der har været mest interesserede, har faktisk kunnet rekvirere den for adskillige dage siden i justitsministeriet. Det har jeg gjort, og jeg kender den ret godt efterhånden. Der siger flertallet i strafferetsplejeudvalget, bestående af alle medlemmer undtagen justitsministeriets egen repræsentant og politiets repræsentant, at når de afviser retshåndhævelsesarresten, så er det, fordi de lægger vægt på, at en sådan varetægtsbegrundelse reelt er en anticiperet straf. Så kan ministeren lave nok så meget pindehuggeri om, at det mener han alligevel ikke det er, men det mener altså alle i strafferetsplejeudvalget – undtagen ministeriets repræsentant og politiets repræsentant – at det er.

Jeg finder ikke, at det er tilstrækkeligt, at regeringen eventuelt opgiver det forslag, som et stort flertal i strafferetsplejeudvalget har kaldt i modstrid med principielle retssikkerhedsmæssige synspunkter, som i øvrigt traditionelt knyttes til begrebet en retsstat, og så i øvrigt kommer frem med uskadelliggørelsesarresten. Det karakteristiske dér er jo, at man knytter den til opløb, man knytter den til anden forstyrrelse af orden og man knytter